

фікації за рахунок відповідного бюджету; д) внесення пропозицій щодо вдосконалення організації роботи органів Національної поліції.

Третю групу прав працівника Національної поліції складають: а) участь за своєю ініціативою в конкурсі на заміщення вакантної посади; б) право на просування по службі; в) об'єднання в професійні союзи (асоціації) для захисту своїх прав, соціально-економічних і професійних інтересів та інше; г) пенсійне забезпечення з врахуванням стажу посадової особи в органах Національної поліції; д) право на грошове забезпечення, що складається з посадового окладу, окладу за спеціальне звання, надбавки за вислугу років та специфічні умови роботи, а також премій за результатами роботи [5].

Підсумовуючи все вищевикладене, можна запропонувати вирішення актуальних та проблемних питань компетенції органів Національної поліції у сфері забезпечення публічної безпеки та порядку, як комплексне рішення питання щодо організації заходів та засобів попередження і розкриття злочинів та адміністративних правопорушень, а саме організації забезпечення публічної безпеки та порядку. У зв'язку з цим, є необхідність розширення компетенції працівників саме патрульної поліції у даній сфері.

1. Ожегов С.И. Словарь русского языка: [70000 слов] / под ред. Н.Ю. Шведовой – 23-е изд., испр– М.: Русский язык, 1990. – 917 с.

2. Новий тлумачний словник української мови : у 3 т. / укладачі: Д.Н. Ушаков, под ред. Н.Ф. Татянянченко–М.: Альта-Пресс, 2005. – 1216 с.

3. Про Національну поліцію: закон України від 02 липня 2015 р. [Електронний ресурс] - Режим доступу : <http://www.zakon1.rada.gov.ua>.

4. Фатхутдінов В.Г. Частотність операціоналізації та контекстуальність використання терміна “публічна безпека” в Законі України “Про Національну поліцію України” / В.Г. Фатхутдінов. - [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://goal-int.org/chastotnist-operacionalizacii-ta-kontekstualnist-vikoristannya-terminu-publichna-bezpeka-v-zakoni-ukraini-pro-nacionalnu-policiyu-ukraini/>.

5. Панова О.О. Компетенція органів Національної поліції у сфері забезпечення публічної безпеки // Особливості підготовки поліцейських в умовах реформування системи МВС України : зб.матеріалів I міжнар. наук.-практ.конф., м.Харків, 20 трав.2016 р.. – Харків: ХНУВС, 2016. – С. 48-51.

Южека Роман Сергійович

студент юридичного факультету

Науковий керівник: викладач кафедри

загальноправових дисциплін

та адміністрування **Тарасенко Ю.М.**

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРОТИДІЇ КІБЕРЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ

Ефективність протидії кіберзлочинності безпосередньо пов'язана з рівнем теоретичного осмислення чинників дестабілізації відносин, пов'язаних з інформаційними ресурсами. Проблема кіберзлочинності в Україні набула значної

актуальності і протидія цьому негативному явищу є одним із першочергових завдань держави у справі захисту її не тільки економічних інтересів, а й національної безпеки в цілому. У зв'язку з цим, вищезазначене свідчить про актуальність дослідження проблем протидії кіберзлочинності в Україні.

Перш за все, доцільно звернути увагу на те, що під кіберзлочинністю слід розуміти сукупність злочинів, що вчинюються у віртуальному просторі за допомогою комп'ютерних систем або шляхом використання комп'ютерних мереж та інших засобів доступу до віртуального простору, в межах, а також проти комп'ютерних систем, комп'ютерних мереж і комп'ютерних даних. Поняття «кіберзлочинність» охоплює коло злочинних посягань у віртуальному середовищі, а також його використання передбачає міжнародне законодавство [1, с. 54].

Кіберзлочинність – неминучий наслідок глобалізації інформаційних процесів. Простота, легкість, анонімність, доступність і заощадження часу – якості, що роблять інформаційні технології привабливими для людства, – не могли не притягнути до себе уваги осіб, що здійснюють протиправну діяльність. Зі зростанням використання інформаційних технологій у різних сферах діяльності людини зростає і використання їх з метою вчинення злочинів. Це зростання також є неминучим процесом, оскільки законодавче регулювання відносин у сфері інформаційних технологій не може ні випередити їх розвиток, ні навіть йти з ним паралельно [2, с. 4]. Тому дослідженням проблем протидії зі злочинами в кіберпросторі приділяється значна увага, що обумовлено об'єктивними процесами розвитку інформаційно-телекомунікаційних технологій і їх впровадженням у різні сфери громадської діяльності.

Як свідчить аналіз, виділяються такі основні тенденції розвитку комп'ютерної злочинності в Україні: високі темпи зростання; корислива мотивація більшості вчинених комп'ютерних злочинів; ускладнення способів вчинення комп'ютерних злочинів і поява нових видів протиправної діяльності у сфері комп'ютерної інформації; зростання кримінального професіоналізму комп'ютерних злочинців; омолодження комп'ютерних злочинців і збільшення долі осіб, що раніше не притягувалися до кримінальної відповідальності; зростання матеріального збитку від комп'ютерних злочинів у загальній частці збитку від інших видів злочинів; перенесення центру тяжіння на скоювання комп'ютерних злочинів з використанням комп'ютерних мереж; переростання комп'ютерної злочинності в розряд транснаціональної злочинності; високий рівень латентності комп'ютерних злочинів [2, с. 5]. Тим паче, притягнути до кримінальної відповідальності таких осіб процесуально складно, особливо, якщо злочинець здійснює кримінальне правопорушення, знаходячись в будь-якій частині світу.

Проблема протидії кіберзлочинності в сучасній Україні – це комплексна проблема, яка потребує нагального вирішення в контексті зростання темпів глобалізації. Сміливо можна робити висновок, що сьогодні законодавча база, матеріальне та кадрове забезпечення спеціалізованих правоохоронних органів не відповідає вимогам, що пред'являються сучасним рівнем розвитку технологій.

Отже, пріоритетним напрямком нашої держави, у сфері протидії кіберзлочинності, є: осучаснення нормативно-правової бази, державне фінансування діяльності кіберполіції, добір кваліфікованих кадрів у спеціалізований орган, орга-

нізація взаємодії і координація зусиль правоохоронних органів, спецслужб, судової системи, забезпечення їх необхідною матеріально-технічною базою.

Безумовно, боротьба з кіберзлочинністю повинна стати пріоритетною функцією всіх правоохоронних органів. Протидія кіберзлочинності – це частина національних інтересів держави. Важливо зазначити, що жодна держава сьогодні не в змозі протистояти кіберзлочинності самостійно. Нагальною є необхідність активізації міжнародної співпраці в цій сфері [3, с. 63].

У протидії кіберзлочинності відіграє важливу роль і державно-приватне партнерство. Про наявність такого партнерства зазначають більше половини всіх держав світу. Це партнерство рівною мірою створюється як на підставі неофіційних домовленостей, так і на юридичній основі. Найчастіше партнерські відносини встановлюються з організаціями приватного сектора, за ними йдуть наукові установи та міжнародні і регіональні організації. Партнерські відносини в основному використовуються для полегшення обміну інформацією про загрози і тенденції, а також для діяльності із попередження кіберзлочинності і вжиття заходів у конкретних випадках.

Отже, кіберзлочинність в Україні загрожує не тільки економічним, а вже й національним інтересам. Сучасні прояви кіберзлочинності носять небезпечний характер та розповсюджуються на всю територію, особливо уразливими є державні електронні бази, розробниками яких не завжди є спеціалісти нашої держави. Такі злочини стають дедалі більш складними, зростає кількість матеріальної і нематеріальної шкоди, завданої такими злочинами. Єдиною реальною можливістю ефективно протистояти кіберзлочинності є вдосконалення чинного законодавства, що регулює відносини у цій сфері, міжнародна співпраця та координація зусиль у цій сфері, активізація діяльності кіберполіції. Ці та інші заходи безумовно позитивно вплинуть на процес боротьби з кіберзлочинністю.

Однозначно, що відповідне питання щодо механізму реалізації та здійснення боротьби з кіберзлочинністю в Україні є ще недостатньо дослідженим, що, в свою чергу, потребує подальшої аналітичної розробки з метою підвищення ефективності протистояння кіберзлочинності в цілому.

1. Яценко Я.С. Деякі сучасні тенденції кіберзлочинності / Я.С. Яценко, К.Ю. Ісмаїлов // Актуальні задачі та досягнення у галузі кібербезпеки : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., м. Кропивницький, 23–25 листоп. 2016 р. – Кропивницький : КНТУ, 2016. – С. 54–55.

2. Орлов О.В. Попередження кіберзлочинності – складова частина державної політики в Україні / О.В. Орлов, Ю.М. Онищенко // Теорія та практика державного управління. – 2014. – Вип 1. – С. 1-7.

3. Пфо О.М. Аналіз кіберзлочинності як комплексної проблеми / О.М. Пфо // Актуальні задачі та досягнення у галузі кібербезпеки : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., м. Кропивницький, 23–25 листоп. 2016 р. – Кропивницький : КНТУ, 2016. – С. 63.